

SINFÓNÍUHLJÓMSVEIT
ÍSLANDS

The Miners' Hymns

Jóhann Jóhannsson/Bill Morrison

Iceland Symphony Orchestra

7. 11. 2014

ICELAND
AIRWAIVES

The Miners' Hymns

Eldborg, Harpa 7. 11. 2014 » 20:00

The Miners' Hymns / Sálmar námumannanna

Bill Morrison film/kvikmynd

Jóhann Jóhannsson live score/ tónlist

Guðni Franzson conductor/hljómsveitarstjóri

Jóhann Jóhannsson soloist /einleikari

Aðalstyrktaraðili:

GAMMA

MENNTA- OG
MENNINGARMÁLARÁÐUNEYTIÐ

Reykjavíkurborg

@icelandsymphony #sinfo14 #airwaves14 #theminershymns www.sinfonia.is

The Miners' Hymns

A History Still Being Written

There is evidence of coal mining in northern England since the Roman occupation. Long before the Industrial Revolution, when the North East stoked the industrial explosion, the ubiquity of the phrase “taking coals to Newcastle” as an expression of the unthinkable and redundant was testimony to the fact that the North East was synonymous with its chief export well beyond these shores. It would be surprising if such an important and long-lived activity did not leave its cultural mark, and, indeed, its manifestation in this respect is the incredible corpus of songs which together ranks as one of the most extraordinary flowerings of working-class culture anywhere in the world. Many of these songs, which were largely written during the Industrial Revolution, through often with preindustrial sentiments, were collected in the 1950s by Bert Lloyd and published as *Come All Ye Bold Miners*. This collection was a central inspiration to the postwar folk revival. But what is most prescient about the book was Lloyd’s tacit recognition of the unique culture where working life was documented and celebrated by the very people who lived it.

The songs weren’t folk songs as such; they were mostly newly-minted to document specific events. Some of the authors were known and locally famous – the great Tommy Armstrong, for instance. But many of these writers remain anonymous. This was a proper workingclass culture and there seemed

Sálmar námumannanna

Saga sem er enn í smíðum

Vísbendingar eru um kolanámustarfsemi á Norður-Englandi síðan á tímum Rómverja. Löngu fyrir iðnbyltinguna, þegar Norðaustur-England kynti undir eldi iðnaðarstarfseminnar, hafði orðatiltækið „að fara með kol til Newcastle“ fest sig í sessi sem tákn um það sem var óhugsandi og ofaukið. Þessi málvenja bar einnig vitni um að austursvæði Englands væri samnefnari fyrir aðalútflutningsvöru. Það kæmi á óvart ef mikilvæg og langlíf starfsemi sem þessi setti ekki mark sitt á menningu svæðisins. Menningararfleifð kolanáma finnst einmitt í því undraverða safni þjóðlaga sem í heild sinni má kalla eitt merkilegasta menningarframlag verkalyðsins í heiminum. Flest laganna voru samin á iðnbyltingartímanum þótt þau skirskoti einnig til fyrri tíma. Á sjötta áratug tuttugustu aldar var mörgum þeirra safnað saman og þau gefin út af Bert Lloyd undir heitinu *Komið, þið djörfu námumenn* [*Come All Ye Bold Miners*]. Lagasafnið veitti mikilvægan innblástur í endurvakningu þjóðmenningar eftir seinni heimsstyrjöld. En það var skilningur Lloyds á sérstöðu þessarar menningar, þar sem líf vinnufólks var skrásett og því haldið á lofti af vinnufólkinu sjálfu, sem hafði mest forspárgildi.

Lögin voru ekki þjóðlög sem slík; þau voru aðallega nýskapaðar heimildir um tiltekna atburði. Sumir höfundanna voru þekktir og jafnvel frægir á heimaslóðum, þar á meðal hinn óviðjafnanlegi Tommy Armstrong. En margir þeirra eru óþekktir enn í dag. Þetta var ósvikin verkalyðsmenning og námumaður

nothing unusual about a miner also being a writer or song-smith. Indeed many of the most popular music-hall songwriters of the age, such as Geordie Ridley, were originally miners who had suffered illness or injury and were forced to pursue their working lives over-ground, but paid homage to the tradition by forging a culture of popular urban song, examples of which are sung to this day.

We may think of the nineteenth century as the height of the Coal Age but in fact it reached its apogee in the mid-1920s when 1.2 million men worked underground. The number quickly shrank in the Great Depression and at the moment of nationalisation in 1947 the number had already halved. By the great strike of 1984 the numbers had fallen to around 250,000. However, when one considers the advances in mechanisation and all of those employed in the auxiliary industries, this was still a hugely significant percentage of the nation's workforce.

Margaret Thatcher's government made a plea that far from being enemies of mining, per se, they were simply trying to make the industry efficient. However, Arthur Scargill's prediction that the real agenda was to crush the industry, no matter what the cost, has been borne out. There are now less than 5,000 miners in the whole country, yet we still get a third of our energy from coal. Of course now the coal is shipped in from the Ukraine and beyond; and now there is a big pile of it on the

sem var einnig rithöfundur eða lagasmiður þótti ekki saga til næsta bæjar. Reyndar voru margir vinsælustu lagahöfunda revíuleikhúsa þess tíma – t.d. Geordie Ridley – fyrrum námumenn sem sökum meiðsla eða veikinda höfðu neyðst til að vinna ofan jarðar en sýndu hollustu við bakgrunn sinn með því að skapa hefð borgarsönglaga sem sum hver eru enn sungin í dag.

Þótt margir haldi að nítjándi öldin sé háttindur kolanámutímabilsins náði starfsemi kolanáma hápunkti sínum á þriðja áratug tuttugustu aldar, er 1,2 milljónir manna unnu neðanjarðar. Á kreppuárunum var mikill samdráttur og þegar námurnar voru þjóðnýttar árið 1947 hafði námumönnum fækkað um helming. Þegar verkfallið mikla skall á árið 1984 voru einungis 250.000 námumenn starfandi. Þegar þessi fjöldi er skoðaður í ljósi tækniframfara og vélvæðingar, auk alls starfkrafts í skyldum iðngreinum, er þetta samt sem áður stór og mikilvægur hluti vinnuaflds Bretlands.

Í valdatíð Margrétar Thatcher kváðust stjórnvöld langt frá því fjandsamleg námu-starfsemi heldur væru þau að reyna að hagræða í greininni. En spá Arthurs Scargill – að raunveruleg áætlun stjórnvalda væri að knésetja greinina, hvað svo sem það kostaði – hefur ræst. Nú eru færri en 5.000 námumenn í Bretlandi þótt um þriðjungur orku landsmanna komi úr kolanámum. Nú eru kol flutt inn frá Úkraínu og víðar að og meira að segja liggur risahaugur innfluttra

Tyne, dumped from abroad. What was for generations the epitome of the unthinkable has actually happened in less than a quarter of a century.

The decimation of the industry should not have come as a shock. The Thatcherite attitude to mining and the free market was always patently clear. One of the first things Thatcher did in 1979 was commission a secret report by Nicholas Ridley investigating how to take on the mining unions. It was shelved for being far too radical at the time, yet only five years later it was dusted down and followed to the letter. Vast public resources were levelled at crushing the publicly-owned industry. There's enough coal down there to supply energy for a hundred years or so, but way before ecological problems were at the top of the political agenda, it was deemed to be a reasonable policy to decimate the industry on ideological grounds.

What was more surprising in the wake of the defeat of the strike was the determination to obliterate the industry from the cultural landscape. I was shocked when travelling round the North East in the late 1990s, looking for locations for the filming of Billy Elliot, that there was almost no evidence of the industry which had been so dominant a decade before. In village after village I learned that the pit heaps had been grassed over, the wires to the cages cut, seams flooded, winding gears pulled out, pit-heads bulldozed. Quickly it

kola á bökkum Tyne-fljótsins. Það sem þótti með öllu óhugsandi í margar kynslóðir hefur raungerst á minna en aldarfjórðungi.

Tortíming námuiðnaðarins hefði ekki átt að koma neinum á óvart. Afstaða Thatcherista gagnvart námustarfsemi og hinum frjálsa markaði var alltaf deginum ljósari. Eitt það fyrsta sem Thatcher gerði árið 1979 var að panta leynilega skýrslu af Nicholas Ridley um aðgerðir gegn verkalýðsfélögum námumanna. Á þeim tíma þótti skýrslan allt of róttæk en einungis fimm árum síðar var hún tekin upp aftur og henni fylgt í smáatriðum. Gríðarlegar fjárhæðir voru notaðar af almannafé til að brjóta niður þessa iðngrein í almenningseign. Í jörðu niðri er nægjanlegt magn kola til að framleiða orku í heila öld og meira til, en löngu áður en umhverfismál komust í háamæli var ákveðið af hugmyndafræðilegum ástæðum að murka lífið úr greininni.

Það sem kom enn meira á óvart eftir lok verkfallsins var einbeittur vilji stjórnvalda til að þurrka greinina út úr menningarlandslaginu. Ég var orðlaus þegar ég ferðaðist um Norðaustur-England skömmu fyrir aldamót í leit að tókustöðum fyrir myndina Billy Elliot. Þar sást varla nokkurt merki þess iðnaðar sem hafði verið svo sterkur fyrir áratugi síðan. Í hverju þorpi á fætur öðru var mér sagt að gjallhaugarnir hefðu verið þaktir grasi, vírarnir að lyftunum klipptir, kolalögin fyllt af vatni, tannhjólin fjarlægð og

became clear that the war on mining was much more than an industrial one. An act of cultural cleansing had taken place. Anything they could pull down or erase, they did.

In the 1980s we were told that we lived in a postindustrial age, yet bought more and more factory-made products, and travelled more and more miles on combustion engines, as if all this happened by magic. Of course our lives are not post-industrial, it's just that we've outsourced the exploitation. Safety standards in the Ukraine and China are equivalent to ours in the nineteenth century. But predictably they didn't manage to keep all the damage off-shore. The proud communities which once were home to unions, pithead libraries, brass bands, co-op shops – whose profits were distributed to those who used them – were left bereft. Whilst the capitalists got rich from the privatisation of the nationalised industries, the people who paid for their utilities got relatively poorer and poorer.

The battle against the unions during 1984 cost the state more than £20 million a week. But the cost of losing the industry, in terms of unemployment benefit, the health care, the failed attempts to save the local economies, has cost many billions. You just can't put a quarter of a million men (and they were mostly men) out of work and expect it to cost nothing. But what we have for that massive

lyftuhúsunum rutt í burtu með jarðýtum. Það varð fljótt ljóst að stríðið gegn námuvinnslu var miklu meira en iðnaðaraðgerð. Menn-ingarhreinsun hafði átt sér stað. Allt sem hægt var að mylja niður eða ryðja burt var látið hverfa.

Á níunda áratugnum var okkur sagt að við lifðum á póst-iðnaðartímum en samt keyptum við æ fleiri verksmiðjuvörur og ferðuðumst æ meira á jarðeldsneytisknúnum tækjum – eins og þetta gerðist allt með töfrum. Auðvitað lifum við ekki á “póst-iðnaðartímum” – við höfum bara úthýst arðráninu. Öryggisstaðlar í Úkraínu og Kína eru eins og hjá okkur á nítjándu öld. En fyrirsjáanlega tókst þeim ekki að einangra allt tjónið í útlöndum. Samfélögin sem einu sinni státuðu af verkalyðsfélögum, námubókasöfnum, lúðrasveitum og kaupfélagsverslunum – þar sem hagnaður deildist á viðskiptavinum – voru svipt þessum stofnunum. Á meðan kapítalistarnir auðguðust á einkavæðingu hinna þjóðnýttu iðngreina varð fólkið sem borgaði fyrir húshitun fátækara og fátækara í samanburði við þá.

Stríðið sem stjórnvöld háðu gegn verkalyðsfélögum námumanna árið 1984 kostaði ríkið meira en 20 milljónir sterlingspunda á viku hverri. En kostnaðurinn af því að missa niður greinina – atvinnuleysisbætur, heilsugæsluútgjöld og misheppnaðar tilraunir til að bjarga hagkerfi héraðanna sem verst urðu úti – hleypur á milljörðum. Það er ekki hægt að segja upp kvartmilljón karlmanna

expenditure are crushed communities, horrific levels of mental health problems, illness and a listlessness of a group of people who for hundreds of years had vitally withstood the most terrible oppressions. Even at the height of the economic boom of the last decade, less than half the mining jobs lost nationally had been replaced in the former coalfields.

The act of cultural obliteration was a crucial strategy for the wreckers. That these communities had managed to be self-determining places, rich with music and politics despite the extreme deprivation that were levelled against them by unregulated robber barons of capitalism, made a nonsense of the dominant ideological agenda. The memory had to be snuffed out. You don't have to be a cynic to make the connection with the recent crisis. That we've so readily accepted the billions robbed from the public purse to prop up this generation's robber barons, without so much as a whimper, seems almost incredible until we see how alienated we are from our roots. The distance between us, and those grandparents or great-grandparents who fought for and won nationalisation, seem enormous. They re-appropriated what had been taken from the people – we are supinely giving it all back. It's only now that the real victory of the 1984–85 strike and its aftermath is coming into play.

(og jú, þeir voru langflestir karlmenn) og gera ráð fyrir því að það kosti ekki krónu. En hvað hafa þessi gríðarlegu útgjöld fært okkur? Samfélög í molum, skelfileg heilsu- og geðheilsuvandamál og framtaksleysi þeirra sem í aldaraðir höfðu staðist óhugnanlega undirokun. Jafnvel á toppi uppsveiflunnar fyrir aldamót voru töpuð störf í námum Bretlands rúmlega helmingi fleiri en ný störf sem sköpuð voru á fyrrum námusvæðum.

Tortíming menningarinnar var grundvallaratriði í stefnu skemmdarvarganna. Að þessum hópum fólks skuli takast að mynda sjálfstjórnandi samfélög auðguð af tónlist og pólitískri sannfæringu þrátt fyrir atlögu hinna stjórnlausu kapítalistastjórnvalda fletti ofan af þvælu hinnar ríkjandi hugmyndafræði. Minningunni varð að tortíma líka. Ekki þarf að vera bölsýnismaður til að sjá samlíkinguna við nýafstaðna kreppu. Að við skulum taka því þegjandi og hljóðalaust að hinir stjórnlausu kapítalar þessarar kynslóðar hafi rænt almannafé í eigin þágu virðist nánast ótrúlegt þangað til við skiljum hve fjarri eigin rótum við erum. Fjarlægðin milli okkar og forfeðra okkar, sem börðust fyrir þjóðnýtingu og komu henni á, virðist allt að því óbrúanleg. Forfeður og –mæður okkar endurheimtu það sem tekið hafði verið af fólkinu – og við liggjum á bakinu og látum það aftur í hendur barónanna. Hinn raunverulegi sigur í verkfallinu frá 1984–85 og í kjölfar þess er fyrst að koma í ljós núna.

So in remembering, celebrating, lamenting our mining past we're not paying homage to the dirt, the exploitation or the circumscribed lives of our forefathers and mothers. We are acknowledging their hope, their aspiration for a better world, but also their lack of tolerance, their anger, their belligerence, and their willingness not to accept the blatant lies they were told, their ability to organise and look after one another, their willingness to deprive themselves individually to fight for the common good.

There is no romance in the history of mining – there is only struggle. To hymn the miners is to see that the struggle, far from being over, is still going on, whether we want to admit it or not.

Lee Hall is a Newcastle-born writer whose plays have been produced for theatre, radio, television, and adapted as feature films and musicals. He wrote Billy Elliot (1999), Cooking with Elvis (2000) and The Pitmen Painters (2008); his screenplay for Billy Elliot was nominated for an Academy Award.

 @theminershymns

Með því að minnast, fagna og harma námufortíð okkar erum við ekki að halda á lofti skítnum og rykinu, arðráninu eða takmörkuðu lífi forfeðra og –mæðra okkar. Við minnumst vonar þeirra og metnaðar fyrir betri veröld en einnig þökkum við þeim fyrir umburðarleysi þeirra og reiði, fyrir baráttuvilja þeirra og höfnun á lygasögunum sem þeim voru sagðar; fyrir skipulagshæfileika þeirra og kærleik hvers í garð annars; og fyrir ósérhlífni í þágu almannaheillar.

Það er engin rómantík í sögu námuvinnslu – bara barátta. Að lofsyngja námumenn er að skilja að baráttan er langt frá því að vera afstaðin; hún er enn í fullum gangi hvort sem við viljum viðurkenna það eður ei.

Leikskáldið Lee Hall fæddist í Newcastle á Englandi. Leikverk hans hafa verið sýnd í leikhúsi og sjónvarpi og hafa kvikmyndir og söngleikir verið gerðir eftir handritum hans. Hann er höfundur Billy Elliot (1999), Cooking with Elvis (2000) og The Pitmen Painters (2008). Kvikmyndahandrit að Billy Elliot var tilnefnt til Óskarsverðlauna.

Þýðing Anna Benassi

Iceland Symphony Orchestra/ Sinfóníuhljómsveit Íslands

Founded in 1950, The Iceland Symphony Orchestra, resident at Harpa concert hall in Reykjavik, has distinguished itself as one of the leading Nordic orchestras through its acclaimed performances and recordings.

The Iceland Symphony Orchestra records regularly for BIS, Chandos and Naxos and the first volume of the complete orchestral music of Vincent d'Indy (Chandos), was nominated for a Grammy-award for Best Orchestral Performance in 2009.

This years performance is the orchestra's third contribution to the Iceland Airwaves. In 2011 three works of young Icelandic composers were on the programme and last year the orchestra performed Max Richter's *The Four Seasons Recomposed* and *For Now I am Winter* featuring the composer Ólafur Arnalds as soloist.

Sinfóníuhljómsveit Íslands var stofnuð vorið 1950 og hefur um árabil verið í fremstu röð hljómsveita á Norðurlöndum. Hljómsveitin hefur fengið afbragðs dóma jafnt fyrir hljóðritanir sínar sem og tónleika heima og erlendis. Vorið 2011 varð Harpa, tónlistar- og ráðstefnuhús, heimili Sinfóníuhljómsveitar Íslands.

Sinfóníuhljómsveit Íslands hljóðritar reglulega fyrir alþjóðleg útgáfufyrirtæki, m.a. BIS, Chandos og Naxos. Fyrsti diskurinn með verkum Vincents d'Indy (Chandos), var tilnefndur til Grammy-verðlauna fyrir besta flutning sinfóníuhljómsveitar árið 2009.

Sinfóníuhljómsveit Íslands kemur nú í þriðja sinn fram á Iceland Airwaves hátíðinni. Árið 2011 lék hún þrjú verk eftir tvö ung íslensk tónskáld, og fyrir ári síðan voru *Árstíðirnar fjórar endursamdar* eftir breska tónskáldið Max Richter og verk Ólafs Arnalds *For Now I am Winter* á efnisskránni.

Guðni Franzson

Gudni Franzson has been a leading figure in Icelandic music life for many years. He is a co-founder and director of the CAPUT ensemble for new music, which he conducts regularly in concerts, tours and recordings, premiering music by composers from all over the world. His work in new music has led to invitations to conduct innovative programmes with ensembles in Scandinavia, UK and the USA.

As a musician, Franzson's main instrument is the clarinet, which he studied in the Netherlands with masters including George Pieterse, Walter Boeykens and Harry Sparnaay. He has appeared as a soloist throughout Europe, in America and Asia and has released many recordings, spanning classical, contemporary and folk music. As a young player, in 1987, he was granted the Danish Léonie Sonnings prize.

Franzson has composed music for numerous theatre, dance and film productions, chamber and orchestral ensembles including the Icelandic Symphony Orchestra and the Iceland National Theatre. In 2007, he founded Tóney, a centre for creative music education.

Guðni Franzson hefur verið í forgrunni íslensks tónlistarlífs í mörg ár. Hann er einn stofnenda nútímatónlistarhópsins CAPUT sem hann stjórnar reglulega á tónleikum, tónleikaferðalögum og upptökum þar sem hópurinn frumflytur verk eftir tónskáld víða að. Þá hefur hann stjórnað hljómsveitum á Norðurlöndum, á Bretlandi og í Bandaríkjunum.

Aðalhljóðfæri Guðna er klarínettan. Hann nam klarínettuleik í Hollandi undir handleiðslu George Pieterse, Walter Boeykens og Harry Sparnaay. Hann hefur komið fram sem einleikari í Evrópu, Ameríku og Asíu og hefur gefið út fjölda hljómdiska með klassískri, nútíma- og þjóðlagatónlist. Árið 1987 hlaut Guðni hin dönsku Léonie Sonnings-verðlaun fyrir leik sinn.

Guðni hefur samið tónlist fyrir fjölda leikhús-, dans- og kvikmyndasýninga auk tónverka fyrir kammer- og sinfóníuhljómsveitir, þ. á m. Sinfóníuhljómsveit Íslands og hljómsveit Þjóðleikhússins. Árið 2007 stofnaði hann miðstöðina Tóney fyrir skapandi tónlistar-menntun.

Jóhann Jóhannsson

Jóhann Jóhannsson's background is in Iceland's vibrant alternative music scene, but his most well known work combines classical orchestration with electronic music. He has performed at venues all over the world, including Centre Pompidou, London Barbican and Brussels Palais des Beaux Arts.

Jóhannsson has composed scores for numerous international feature films, and recently completed the score for James Marsh's *Theory of Everything* and Denis Villeneuve's *Prisoners*. Jóhannsson has won awards for his film music at the Rhode Island and Sapporo International Film Festivals, amongst others. He has also worked extensively for theatre and with contemporary dance; such collaborations include the internationally renowned choreographer and dancer Erna Omarsdóttir. His varied discography includes *Virðulegu Forsetar* (Touch 2004), a drone heavy hour-long fanfare for pipe organ and brass; *Fordlandia* (4AD 2008), a cinematic ode to the city Henry Ford tried to build in the Amazon jungle and *Copenhagen Dreams* (NTOV 2010), a visual and musical tribute to his hometown at the time and its people. Jóhannsson is managed by Spectre Vision.

Jóhann Jóhannsson kemur úr líflegum heimi óhefðbundinnar tónlistar á Íslandi en þekktustu verk hans blanda saman klassískri hljómsveitarútsetningu og elektrónískri tónlist. Hann hefur komið fram víða um heim, þ.á m. í Centre Pompidou í París, Barbican í London og Palais des Beaux Arts í Brussel.

Jóhann hefur samið tónlist við margar alþjóðlegar kvikmyndir. Hann hefur nýlega lagt lokahönd á tónlistina við *Theory of Everything* eftir James Marsh og *Prisoners* eftir Denis Villeneuve. Kvikmyndatónlist Jóhanns hefur unnið til verðlauna, m.a. á alþjóðlegum kvikmyndahátíðum í Rhode Island og Sapporo. Hann hefur einnig starfað í leikhúsi og með nútímadansflokkum, m.a. með hinum heimspekkta dansara og danshöfundi Ernu Ómarsdóttur.

Jóhann hefur gefið út margvíslega diska, þ. á m. *Virðulegu forsetar* (Touch 2004), klukkutímalangan lúðraþyt fyrir pípuorgel og málmlásara; *Fordlandia* (4AD 2008), kvikmyndaóð til borgar sem Henry Ford reyndi að byggja í Amason-frumskóginum; og *Copenhagen Dreams* (NTOV 2010), sjónræna og tónræna heiðrun þáverandi heimabæjar síns og íbúa hans. Umboðsmaður Jóhanns er Spectre Vision.

 @johannjohannsson

Bill Morrison

Bill Morrison's films often combine rare archival material set to contemporary music. "Decasia" (67 min, 2002), his collaboration with the composer Michael Gordon, was selected to the US Library of Congress' 2013 National Film Registry, becoming the most modern film to be named to that list. Morrison's films are also in the collection of the Museum of Modern Art, Walker Art Center, and the EYE Film Institute. He is a Guggenheim fellow and has received the Alpert Award for the Arts, an NEA Creativity Grant, Creative Capital, and a fellowship from the Foundation for Contemporary Arts. His theatrical projection design has been recognized with two Bessie awards and an Obie Award.

In 2014 "The Great Flood" (78, 2014), with soundtrack by Bill Frisell opened theatrically and was released on DVD by Icarus Films, and "The Miners Hymns" (52 min, 2011), with score by Jóhann Jóhannsson, toured with live musical performances in the US, Netherlands and UK. Bill also premiered "Beyond Zero 1914-1918", a collaboration with the composer Aleksandra Vrebalov and the Kronos Quartet. In October – November 2014, Morrison will have a midcareer retrospective at the Museum of Modern Art, NY.

 @decasia

Í kvikmyndum Bills Morrison blandast oft saman sjaldséð eldra efni og nýsamin tónlist. Myndin Decasia (67 mín., 2002), sem hann vann með tónskáldinu Michael Gordon, var valin á kvikmyndaskrá Landsbókasafns Bandaríkjanna árið 2013 (US Library of Congress 2013 National Film Registry) og er nýjasta kvikmyndin sem tilnefnd hefur verið til þessarar skrár. Myndir Morrisons má einnig finna á söfnum svo sem Nýlistasafni New York-borgar, Walker Art Center-miðstöð og EYE Film Institute. Hann hefur fengið styrk frá Guggenheim-stofnuninni og er handhafi Alpert-listverðlaunanna. Einnig hefur hann notið annarra styrkja, m.a. Creativity Grant frá NEA og styrkja frá Creative Capital og Foundation for Contemporary Arts. Auk þess hefur hann hlotið tvenn Bessie-verðlaun og ein Obie-verðlaun.

Árið 2014 var kvikmynd hans The Great Flood (78, 2014) með tónlist eftir Bill Frisell, frumsýnd og gefin út á mynddisk af Icarus Films. Sama ár var ferðast með aðra mynd Morrisons, Sálmar námumanna [The Miners' Hymns] (52 mín., 2011), með lifandi flutningi tónlistar eftir Jóhann Jóhannsson, um Bandaríkin, Holland og Bretland. Morrison frumflutti einnig Beyond Zero 1914-1918, í samstarfi við tónskáldið Aleksandra Vrebalov og Kronos-kvartettinn. Í október og nóvember 2014 heldur hann yfirlitssýningu á verkum sínum í Nýlistasafni New York-borgar.

The orchestra/hljómsveitin

7. 11. 2014

1. FIÐLA

Una Sveinbjarnardóttir
Zbigniew Dubik
Júlíana Elín Kjartansdóttir
Ágústa María Jónsdóttir
Rósa Guðmundsdóttir
Olga Björk Ólafsdóttir
Margrét Kristjánsdóttir
Mark Reedman
Andrzej Kleina
Pálína Árnadóttir
Bryndís Pálsdóttir
Laufey Sigurðardóttir

2. FIÐLA

Helga Þóra Björgvinsdóttir
Kristján Matthíasson
Laufey Jensdóttir
Margrét Þorsteinsdóttir
Greta Guðnadóttir
Þórdís Stross
Christian Diethard
Roland Hartwell
Ólöf Þorvarðsdóttir
Dóra Björgvinsdóttir

VÍOLA

Sarah Buckley
Þórarinn Már Baldursson
Jónína Auður Hilmarsdóttir
Eyjólfur Alfreðsson
Kathryn Harrison
Guðrún Þórarinsdóttir
Stefanía Ólafsdóttir
Herdís Anna Jónsdóttir

Anna Kristín Einarsdóttir framkvæmdastjóri
Arni Heimir Ingólfsson listrænn ráðgjafi
Margrét Sigurðsson fjármálafulltrúi
Grimur Grímsson sviðsstjóri

SELLÓ

Hrafnkell Orri Egilsson
Sigurður Bjarki Gunnarsson
Bryndís Björgvinsdóttir
Júlía Mogensen
Lovisa Fjeldsted
Ólöf Sigursveinsdóttir
BASSI
Páll Hannesson
Dean Ferrell
Jóhannes Georgsson
Þórir Jóhannsson

FLAUTA

Hallfríður Ólafsdóttir
Martial Nardeau

ÓBÓ

Matthías Nardeau
Peter Tompkins

KLARÍNETT

Einar Jóhannesson
Rúnar Óskarsson

FAGOTT

Brjánn Ingason
Rúnar Vilbergsson

HORN

Emil Friðfinnsson
Stefán Jón Bernharðsson
Þorkell Jóelsson
Lilja Valdimarsdóttir

Anna Sigurbjörnsdóttir tónleikastjóri
Hjördis Ástráðsdóttir fræðslustjóri
Margrét Ása Jóhannsdóttir nóta- og skjalavörðun
Sigþór J. Guðmundsson sviðsstjóri

TROMPET

Einar Jónsson
Eiríkur Örn Pálsson
Ásgeir Steingrímsson
Guðmundur Hafsteinsson
Jóhann Stefánsson
Vilhjálmur Ingi Sigurðarson

BÁSÚNA

Oddur Björnsson
Sigurður Þorbergsson
Jón Halldór Finsson
David Bobroff, bassabásúna

TÚBA

Nimrod Ron
Finnbogi Óskarsson

SLAGVERK

Steeff van Oosterhout
Frank Aarnink

KVARTETT

Una Sveinbjarnardóttir
Greta Guðnadóttir
Sarah Buckley
Hrafnkell Orri Egilsson

Margrét Ragnarsdóttir markaðs- og kynningarstjóri
Greipur Gíslason verkefnastjóri
Una Eybórsdóttir mannaútsstjóri
Monika Abendroth umsjónarmaður

PRODUCTION CREDITS

Production Manager: Jerad Schmoer, Charcoalblue
Sound Engineer: Ivan Ragnarson
With thanks to Iceland Symphony Orchestra and Iceland Airwaves Festival.
The Miners Hymns was an original commission for BRASS Durham International Festival 2010.
Enabled by Northern Film + Media and the UK Film Council's Digital Film Archive Fund, supported by the National Lottery and Arts Council England.

Image credit: Methodism and the Miner courtesy of the North East Film Archive

LOTTERY FUNDED

Supported using public funding by

**ARTS COUNCIL
ENGLAND**

TASTY AIRWAVES

Feeling hungry after a great concert?
How about a beer and some great food in
comfortable surroundings? We offer all
that and more.

**We are open until 2 a.m. during Iceland
Airwaves (kitchen closes at midnight).**

Hungry?

Hamburger, sushi or
a couple of open sandwiches.

1.800,-

Thirsty?

A large beer and
a schnapps of your choosing.

1.500,-

smurstodin

WWW.SMURSTODIN.IS

AIRWAVES SPECIAL OFFER FROM 8 PM

SINFÓNÍUHLJÓMSVEIT
ÍSLANDS

Eivør í Norðurljósum

Mið. 25. feb. » 20:00

Fim. 26. feb. » 20:00

Með framúrskarandi og seiðandi sviðsframkomu hefur söngkonan og lagasmiðurinn Eivør Pálsdóttir sungið sig inn í hug og hjörtu Íslendinga. Nú sameina Eivør, hljómsveit hennar og Sinfóníuhljómsveit Íslands krafta sína í Norðurljósum í Hörpu og flytja lög

Tryggið ykkur miða

Eivorar sem mörg hver má heyra á nýjustu plötu hennar, *Room*. Hljómsveitarstjóri er Bernharður Wilkinson.

Tryggið ykkur sæti á Eivöru og Sinfóníuhljómsveit Íslands.

Aðalstyrktaraðili:

GAMMA

@icelandsymphony #sinfo14